

"אין ווונדערלעכן לשון"
בינעם העלער

אין ווונדערלעכן לשון פֿון די יידן
דער ענטפֿער איז פֿאַראַן אין סאַמע פֿרעגן,
פונקט ווי די זון וואָס הערט נישט אױף צו זיין
אין טראָפנס פֿונעם כליפּענדיקן רעגן.

די ווערטער וואָרפֿן-אַן אַזאַ מין פּוח,
אַ תּאוּוה -- זיך אַליין צו לאָזן הערן,
כאָטש יעדע פֿרייד זיי ברענגען-אױף אין טרויער
און יעדן שמייכל באַדן זיי אין טרערן.

און ערשט דער ניגון -- הערט זיך צו צום ניגון,
וואָס שמידט די קלאַנגען ענג צונױף אין רינגען.
ער צווינגט, אַז אױך דער ווייטיק זאָל פֿאַרווינגן;
ער צווינגט, אַז אױך דער קרעכץ זאָל נעמען זינגען.

*****

"דו פֿרעגסט"

בינעם העלער

מען פֿרעגט, דו פֿרעגסט, ווי איז דאָס נעע ליד? --
דאָס נעע ליד וועט קומען, קומען...
אין גאָרטן פֿון מען יזיש לשון בליט
די שפֿע פֿון ישראלדיקע בלומען.

אַוודאי איז מיר נאָענט נאָך דער ווינט,

וואָס לאָגט אַרום די וואָלקנס איבער וועגן.
נאָר פֿון דער בלוקייט וועט נישט ווערן בלינד
מען אויג, וואָס אז געוויינט צו שניי און רעגן.

ס'וועט בעשטיין מיר מען מאַמעס אַלטער סכות --
אַ טרערנפֿלעק אויף געלע תחינה-בלעטער.
איך וואָרט איצט אויף איר זיפֿץ, ווי אויף אַ גרוס --
און דאָס געזאַנג וועט קומען שפעטער.

*****

"דאָס ייִדישע ליד"

בינעם העלער

דאָס ייִדישע ליד פֿון מען וויג
האָט איבער מען לעבן גערוט.
איך בין נישט געגאַנגען אין קריג,
איך האָב נישט פֿאַרגאַסן קיין בלוט.

די אַרעמקייט האָט מיך געבענטשט
צו זוכן אין פראַצע מען ברויט.
איך האָב נישט געשטרעקט צו קיין מענטש
דעם פֿינצטערן מכשיר פֿון טויט.

געווייגן האָב איך אין געהער
די שטילקייט פֿון אייגענעם קול,
און פֿענט כ'האָב געהאַט דאָס געווער
אין קלינגען פֿון רציחישן שטאַל.

דאָס יודישע ליד פֿון מען וויג
אין פֿרידן פֿאַר גאָט און פֿאַר לעט —
דאָס ליד פֿון דער קלאָרוועסער ציג
איז שטאַרקער געווען פֿון דער ציט.

אַ טאַנק האָט צעשמעטערט אַ טאַנק,
און מאָרד האָט פֿאַרשלונגען דעם מאָרד;
אַנשטאָט אַן אַרמיי אין געזאַנג —
געבליבן איז בלוט אויף איר אָרט.

מר איבער דער כאָרעווער ערד
מען וויג הייבט זיך אויף און זי פֿליט —
אין שטילקייט ווערט ווידער געהערט
דאָס פֿרידלעכע יודיש ליד.

*****